

Забезпечення інноваційного розвитку являється на сьогодні першочерговою задачею української економіки, на яку в першу чергу направлені інноваційно-орієнтовані промислові підприємства.

Спираючись на загальноприйняту термінологію, можна визначити сутність поняття «інновації». Інновації – кінцевий результат діяльності, що спрямований на створення й використання нововведень, втілених у вигляді вдосконалених чи нових товарів (виробів чи послуг), технологій їх виробництва, методів управління на всіх стадіях виробництва і збуту товарів, які сприяють розвитку й підвищенню економічної ефективності виробництва і споживання або забезпечують соціальний чи інший ефект. Термінологічне визначення поняття «управління інноваційною діяльністю» розглядають безліч авторів як з точки зору управління, так і з точки зору інновацій. Розглянемо основні тлумачення поняття «управління інноваційною діяльністю».

Одним із перших, хто ввів поняття «управління інноваційною діяльністю» був Друкер П. Він охарактеризував його як «добре організована, раціональна, систематична робота» [2].

Ще один вчений Стадник В. В розглядає це поняття як «діяльність, спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок, випуск на ринок нових конкурентоспроможних товарів і послуг» [1].

Дудар Т.Г. робить наголос на конкурентоспроможності нових товарів «діяльність, спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок, випуск на ринок нових конкурентоспроможних товарів і послуг».

Заливна П. робить розгляд поняття «управління інноваційною діяльністю» як «Формування цілей інноваційної діяльності, планування інновацій, організація роботи та контроль за здійсненням інновацій»

Лебедева І розглядає поняття як «процес упровадження інновацій, діяльність органів керування її фінансування наукових досліджень і розробок».

Микитюк П.П виділив наступне твердження – «спрямована на пошук можливостей, які забезпечують практичне використання наукового, науково-технічного результату та інтелектуального потенціалу з метою одержання нового чи поліпшеного продукту, способу його виробництва та задоволення суспільних потреб у конкурентоспроможних товарах і послугах».

Аналізуючи різноманітні підходи, можна зробити висновок, що варіація поняття «інноваційна діяльність» досить висока: від звуженої «систематичної роботи» до «процесу упровадження наукових досліджень». Інноваційна діяльність підприємства вимагає його клопіткої роботи в області маркетингових досліджень та послідовної розробки інновацій.

В умовах нерегульованих змін зовнішнього та внутрішнього середовища інноваційно-орієнтована діяльність підприємства є вирішальним фактором його конкурентної боротьби. Основним фактором спрямування на інноваційну діяльність є неминуча підвищена ризиковість. Новизна творчого підходу, науково-технічна робота, невизначеність з приводу одержання результату (можливий як позитивний, так і негативний результат).

В умовах невизначеності жоден науковець не може дати гарантії щодо успішного розвитку інноваційного процесу. Але методи підвищення вірогідності отримання позитивного ефекту все ж таки існують.

Промислові підприємства України як ніколи зараз потребують інноваційних рішень. Основними перепонами для реалізації ефективної політики їх управління є: застаріле обладнання, старі технології, випуск неконкурентоспроможної продукції.

На даний момент підприємствам не вистачає висококваліфікованих кадрів, які б забезпечували задовільні темпи зростання нововведень. Основна проблема у кадровому аспекті полягає у мотиваційній складовій роботи керівництва. Актуальним постає питання незацікавленості управлінського персоналу у впровадженні інновацій. Винагорода за працю управлінців вищих ланок як правило не відповідає покладеним на них обов'язкам. Цей факт викликає їх незацікавленість у забезпеченні конкурентоздатності підприємства.

Ефективне управління інноваційним процесом є основою ведення успішної діяльності будь-якого підприємства. Необхідною умовою реалізації цього процесу є дотримання взаємодії ключових рівнів – державного, регіонального та виробничого. Створення відповідних керуючих структур із впровадження інновацій, надання їм відповідного статусу та забезпечення їх матеріально-технічною складовою забезпечить реалізацію інноваційного процесу на усіх ланках промислових підприємств.

1. Стадник В.В. Інноваційний менеджмент / В.В. Стадник, М.А.Йохна. - К.: Академвидав, 2006. - 464 с.

2. Друкер П. Як забезпечити успіх у бізнесі: новаторство і підприємництво / П. Друкер; пер. з англ. В.С. Гуля. – К.: Україна, 1994. – 319 с.

Науковий керівник: к.е.н., доцент **Шипуліна Ю.С.**